

Igaz vagy bűnös?

Írta: Laborczi Zoltán és Laborcziné Schay Eszter

Tartalomjegyzék

1	Bevezetés.....	2
2	Ószövetség.....	2
2.1	Az isten nélkül élő emberről.....	2
2.2	Az Ószövetség a "hitből élőkről".....	4
3	Újszövetség.....	7
3.1	Az emberről általában.....	7
3.2	Az Újszövetség a Krisztusban újjászületett hívőről.....	8
3.2.1	Kérdéses igehelyek.....	10
3.2.2	Összefoglalás.....	13
4	Néhány fontos fogalom tisztázása.....	14
4.1	Óember - Újember.....	14
4.2	Test és Lélek.....	20
5	Függelék.....	24

1 Bevezetés

A következő oldalakat többek között azoknak ajánlom elolvasásra, akik nem tudnak mit kezdeni azzal a látszólagos ellentmondással, hogy miközben a Biblia a Krisztusban való megigazulást tanítja, mégis folyamatosan bűnös voltokkal szembesülnek. Ezt a következtetést joggal vonhatjuk le, ha a cselekedeteinket nézzük nap, mint nap. Sajnos igehirdetőktől is halhatunk közvetett vagy közvetlen módon ilyen tanítást. Történelmi egyházak énekeskönyveiben is számos ének szövege ezt sugalmazza.

Az alábbiakban szeretnénk röviden, de lényegretörően végig venni, hogy mit mond erről a Szentírás, leginkább az Újszövetség, hiszen ebben élünk most is.

A „hivó köznyelvben” elterjedt kifejezés a megigazult bűnös kifejezés, ami egyfajta kompromisszumnak tűnik a kérdésben. Sajnos azonban, ha belegondolunk ennek a mondanivalójába, akkor magunk is érezzük, hogy ez igen ellentmondásos, hiszen egy ember, ha bűnös, akkor nem lehet igaz. Ha viszont megigazult, akkor miért lenne bűnös?

Erre azt szokták mondani, hogy a Biblia dualista és tele van látszólagos ellentmondásokkal, mint: Jézus egyszerre Isten és ember, a Szentháromság egy de mégis három, a Szentírást emberek írták de mégis Isten kijelentése, az embernek van szabad akarata, de Isten mégis szuverén mindenható és persze az ember igaz is meg bűnös is egyszerre.

Egyenlőre ezeket a kérdéseket csak vessük fel, de a válaszokat hagyjuk későbbre.

2 Ószövetség

2.1 *Az isten nélkül élő emberről*

Az egész kérdés vizsgálatát kezdjük Ádámnál és Évánál: Ha őseink nem vétkeztek volna, akkor fel sem merülne bennünk, hogy lehetünk bűnösök. Az

egyik dolog, amit „nyert” az ember a bűnbeeséssel, hogy felismerte a jót és a rosszat. Addig nem tudott rosszat tenni egy kivétellel: *„A jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla meg kell halnod”* (1Móz 2, 17), utána azonban mivel ettek a fáról, már tudtak vétkezni sokféle módon, sőt hamarosan eljutott az ember a legsúlyosabb bűnig, az emberölésig. (1Móz 4,8)

Tehát a fenti „Vétek” miatt megjelent a bűn a földön, sőt mint láthatjuk a bűn együtt terjedt az emberiséggel: *„...az emberi gonoszság elhatalmasodott a földön, és az ember szívének szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz... A föld pedig mind romlottabb lett az Isten előtt, és megtelt a föld erőszakossággal. És Isten látta, hogy mennyire megromlott a föld, mert mindenki rossz útra tért a földön.”* (1Móz 6, 5, 11-12). Az özönvíz előtti emberről általánosságban megállapítható, hogy a Biblia romlottnak, sőt minden gondoltában és szándékában szüntelenül gonosznak tartja. Úgy gondolom, a bűnös kifejezés tökéletesen ráillik erre a meghatározásra. Fontos hangsúlyozni az általában, hiszen Énókról és Noéről egész mást olvashatunk. Erről azonban a következő fejezetben olvashatunk bővebben.

Nézzük mi a helyzet az özönvíz utáni időkben:

Amikor Isten választott népe a pusztában van és Mózes éppen az Úrnál van vendégségben hosszabb ideig, ezt mondja az Úr: *„Indulj, menj le, mert elromlott a néped, amelyet kihoztál Egyiptomból.”* (2Móz 32, 7) Arról is olvashatunk, hogy az Úr el akarta pusztítani a népet, és csak Mózes közbenjárására kegyelmezett meg Izráel fiainak. Később, szintén Mózes, ezt mondja a népről: *„Elromlottak, nem fiaim már, hitványak; fonák és hamis nemzedék ez.”* (5Móz 32, 5) Fontos látni, hogy a választott népről van itt szó, akiknek a feladata Isten képviselője lenne a világban. Ebben a fényben még sötétebb az a tény, hogy róluk beszél így az Ige. Miután megkapták a törvényt, és elfoglalták az ígért földjét, a Bírak könyvében olvashatunk arról, hogy a Zsidó nép folyton eltért Isten útjáról, pl.: *„De amikor meghalt a bíró, ismét romlottabbak lettek őseiknél, mert más istenek után jártak,*

azokat tisztelték, és azok előtt borultak le. Nem hagytak fel cselekedeteikkel és megátalkodott magatartásukkal.” (Bír 2, 19)

A Zsoltárok könyvében nagyon sokat olvashatunk az igaz és a bűnös, máskor bolondnak említett emberről. Itt is találkozunk az eddigiekkel egybevágó gondolatokkal: *„Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten! Romlottak és utálatosak tetteik, senki sem tesz jót...Mindnyájan elpártoltak tőle, egyaránt megromlottak. Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem.” (Zsolt 53, 4)*

A Királyok könyvében, majd a prófétáknál láthatjuk, hogy hova vezetett a bűn Izráel életében. A 12 törzsből az összeset fogságba vitték, és abból csak kettő tért vissza. Azt pedig mindnyájan tudjuk, hogyan fogadták Jézust az ő utódaik.

A fentiekből megállapítható, hogy az emberről az Ószövetség elég lesújtóan nyilatkozik. Téves az a nézet, miszerint az ember alapvetően jó, csak a világ elrontotta. Az sem igaz, hogy a szívünk mélyén jók vagyunk, és ezt a jót csak elő kell hozni.

2.2 Az Ószövetség a "hitből élőkről"

Mint láttuk, az Ószövetség az embert romlottnak, bűnösnek írja le, azonban van néhány ember, akiről érdekes módon egész másként nyilatkozik az Ó és Újszövetség. Puskázhatunk a Zsidókhoz írt levél 11. részében, ahol nagyon sok ószövetségi emberről másként beszél az írás, mint ahogyan azt eddig láttuk. Itt van rögtön Énók, akiről azt mondja *Zsidók 11,5*, hogy kedves volt Isten előtt. A következő igaz ember Noé, az *1Móz 6,12* szerint is: *„Noé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Noé.”* Az előző fejezetben is foglalkoztunk az özönvíz környéki korról és láthatjuk, hogy Noé az egyetlen üdítő kivétel a maga korában. Azt nem tudjuk pontosan, hogy hányan éltek a földön, de ha Noét és családját (szám szerint 8 ember) vesszük igaznak és a többi romlottak, akkor ez az arány mindenképpen elég kis szám.

Az egyik legfontosabb személy, akit nem szabad kihagyni, az Ábrahám: *„Ábrám hitt az ÚRnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.” (1Móz. 15,6; Gal. 3,6)*

Ábrahámot nagyon sok helyen hozza föl a Biblia példaként. További tanulmányozásra a következő igehelyeket tudom ajánlani: *Róma 4; Gal 3,6-18; Jak 2, 14-26.*

Dávidról az *1Sám.13,14* mondja, hogy az Úr szíve szerint való ember. Erre később az Újszövetség is hivatkozik.

Már az előző részben említett Zsoltárok könyvét is érdemes elővenni, ahol igaz emberekről van szó az Ószövetségben:

„Mert ismeri az ÚR az igazak útját, a bűnösök útja pedig semmibe vész.” (Zsolt. 1,6)

„A fennhéjázó bűnösöket összetöröm, de az igazakat felmagasztalom!” (Zsolt. 75,11)

(további igék a *Zsoltárokban: 1,5; 7,10; 11,5; 37,16; 37,17; 37,21; 37,32; 125,3*)

A Példabeszédek ugyanebben a megközelítésben beszél az „igazról” és a „bűnösről”. Pl:

Utoléri a bűnöst az, amitől retteg, az igazak kívánsága pedig teljesül. (Péld. 10,24)

Az említett igék több érdekes kérdést vetnek fel. Hívó előtanulmányainkból tudjuk, hogy az Ószövetségben akkor lesz igaz valaki, ha a törvény minden pontját betartja (*Rom 3,20*) vagy ha nem ismeri a törvényt, akkor a szívébe írt törvénynek engedelmeskedik-e (*Rom 2,14-15*). Azt is tudjuk, hogy ezt a követelményt senki sem teljesítette. A fenti, a Biblia által igaznak mondott emberek közül mindegyiknek az életében találunk hibát, törvénszegést, kivéve talán Énókot, róla azonban elég szűk szavúan hallunk, egy-két mondatban. Megemlíthetjük Ábrahám engedetlenségét Hágárral, aminek következményeit manapság is láthatjuk a TV-ben (arab-zsidó konfliktus). Noé sem dicsekedhet azzal, amikor úgy berúgott, hogy a fiainak kellett elsimítani a dolgot. Dávid bukásait is ismerjük. Sem a Betsabés, sem a népszámlálásos történet nem az Úr szíve szerint való királyáról tanúskodik. Hogy van ez mégis, hogy igaznak tekinti őket az Úr, pedig maradéktalanul nem tartották be a törvényt? Sőt, nem csak, hogy nem tartották be,

de néha súlyos vétkek is terhelték őket. Nem lehet rá mondani, hogy egy kissé lejjebb vitték a követelményt, mint pl. egy egyetemi vizsgán, és néhányan átcsúsztak egy kettessel. Miben tesz mégis különbséget Isten emberek között? Mi alapján lesz valaki mégis igaz, bűnös helyett?

A választ megtaláljuk utalás szinten már az Ószövetségben, de kristály tisztán az Újszövetség ír a kérdéstről, több helyen is bővebben.

Bármennyire is újszövetségi hangzású a következő igé, mégis a Habakkuk könyvében található:

„Az elbizakodott ember nem őszinte lelkű, de az igaz ember a hite által él.” (Hab. 2,4)

Itt már az Ószövetségben azt olvashatjuk, hogy attól lesz valaki igaz Isten szemében, ha hisz Istennek. Ez nyilván nem csupán Isten létezésében való hitet jelenti, hanem azt is, hogy a hitből cselekedetek is következnek.

Ábrahámnál is ezt olvashatjuk, hogy Isten Ábrahámot hite által nyilvánította igazzá.

„Ábrám hitt az ÚRnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.” (1Mózes 15,6 idézve: Róm 4,3. 22; Gal 3,6; Jak 2,23)

Az Újszövetség is idézi több helyen ezeket a fontos ószövetségi igéket nyilván azért, hogy lássuk, a hitben való megigazulás már az Ószövetségben valóság volt. A korábban említett Zsidókhöz írt levél 11. része is végigveszi, hogy az ószövetségi emberek is hit által váltak igazzá.

Nyilván nem kérdés, hogy Isten ezeknek az embernek is Krisztusért bocsátott meg, annak ellenére, hogy ők legfeljebb csak várhatták a számukra még ismeretlen szabadítót.

Itt már kezdünk újszövetségi vizekre evezni, ezért ideje ezt a fejezetet lezárni.

3 Újszövetség

3.1 Az emberről általában

Az Újszövetséget, mint könyvet, célszerű két részre osztani. Az első rész az Evangéliumok, amelyek üdvtörténeti szempontból még az Ószövetséghez tartoznak, hiszen az Újszövetség Jézus halálával és feltámadásával lépett életbe. A második rész a tényleges Újszövetség, ami gyakorlatilag az evangéliumok vége, az Apcsel, a Levelek és a Jelenések könyve.

Nézzük először az evangéliumokat, hogy Jézus mit tanított az emberről: A *János 2,24-25* ben a következőket olvashatjuk:

„Jézus azonban nem bízta magát rájuk, mert ismerte mindnyájukat, és nem volt szüksége arra, hogy bárki tanúskodjék az emberről, mert ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.” Ebből nem kérdés, hogy Jézus teljesen tisztában volt azzal, hogy milyen az ember „belülről”. Mivel tudta mi lakik az emberben, ezért a leghelyesebb képet Tőle kapjuk. A *Lukács 15*-ben egy teljes fejezeten keresztül arról olvashatunk, hogy Jézus megpróbál nagyon finoman, de mégis határozottan rámutatni arra, hogy Isten nélkül mindenki elveszett. Jézus három példázatot mond a farizeusoknak. Először csak azt mondja, hogy száz juhból egy veszet el. A farizeusok itt joggal gondolhatták, hogy nem róluk van szó. Az elveszett drahmánál is valószínű azt gondolták a farizeusok, hogy ők a megmaradt kilencbe tartoznak. Amikor viszont Jézus rátér a Tékozló fiú példázatára, akkor már csak látszólag kettő az egyhez az arány, de később kiderül, hogy az idősebbik fiú is tele van sértődött öngazultsággal és féltékenységgel. Ebből az derül ki, hogy mindenkinek megtérésre van szüksége, tehát bűnös.

Jézus a paráznákra, a vámszedőkre nem mondta, hogy bűnösök, hiszen ők maguk is tudták, ezért nem kellett rá külön felhívni a figyelmet. Az írástudókkal és farizeusokkal azonban sokkal keményebb volt, mivel ők nem látták saját bűneiket, sőt igaznak tartották magukat. (Lásd *Máté 23*). Érdekes még megemlíteni a

farizeus és vámszedő példázatát (*Lk 18,9-14*), ahol Jézus szintén az öngazult, másokat lenézőkhöz beszélt.

Az eddigieken túl Jézus megtérésre hívása is közvetve azt mondja, hogy bűnös vagy, hiszen ha nem lennél az, nem kellene megtérni.

Ugyanezt a hozzáállást találhatjuk az Apostolok Cselekedeteiben. Péter, amikor a sánta meggyógyítása után a templomban prédikál, a következőket mondja: „*Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek*” (*ApCsel.3,19*) Péter nem vizsgálta meg külön a hallgatóságot, hogy bűnösök-e, hanem kijelentette, hogy aki eddig nem tette meg az térjen meg mivel bűnös.

Pál a leveleiben leginkább az Ószövetséget idézve tér ki erre a kérdésre. A Római Levél eleje részletesen taglalja, hogy mind a törvény alatt élők mind az írott törvény ismerete nélkül élők bűnösök. A 3. rész 9. versétől a már a korábban említett 53. Zsoltárral érvel. Az 5. részben meg is indokolja, hogy Ádám Bűne miatt váltunk mindnyájan bűnösökké.

A *Kolossé 2,13* a megtérés előtti állapotra a „*bűnös valótok*” kifejezést használja. Ezzel kifejezi, hogy a bűn egy megtérés előtt lévő embernek a lényéből, az azonosságából fakad. Egy nem megtért embernek – bármilyen súlyos is kimondani – az a legfőbb jellemzője, meghatározása a Biblia szerint, hogy bűnös.

Mielőtt még teljes depresszióba esnénk, villantsunk egy kis fényt az alagútban. A *Galata 3,22* is egybecseng az eddigiekkel, de át is vezet bennünket a következő fejezetbe: „*De az Írás mindenkit bűn alá rekesztett, hogy az ígéret a Jézus Krisztusban vetett hit alapján adassék azoknak, akik hisznek.*”

3.2 Az Újszövetség a Krisztusban újjászületett hívőről

A következőkben megnézzük, mit mond az Újszövetség a hívőkről. Mint korábban említettük, az Újszövetséget üdvtörténeti szempontból értjük, tehát Krisztus halála és feltámadása utáni időszakot érdemes alapul venni. Ezek az

Apcsel és utána íródott könyvek. Igaz Jézus a főpapi imájában már előre vetíti, hogy miért kell neki meghalni, és mi fog történni a benne hívőkkel: *“én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.” (Jn 17,19)* Az Ószövetségből tudhatjuk, hogy a megszentelt tisztát, Isten számára elkülönítettet jelent. Jézus itt is erre utal, hogy a benne hívők Őmiatta tiszták lesznek.

Valószínű többen emlékezünk, hogy a levelek gyakran úgy kezdődnek, hogy az xy helyen lévő szenteknek. Ebből arra következtethetünk, hogy Jézus bizonyára nem tévedett a főpapi imájában, mivel a hívőket az apostoli korban is szenteknek nevezték. Valószínű meg fog lepődni a kedves olvasó, az Újszövetség a hívőket legalább 65 helyen említi szentnek vagy megszenteltnek. Nem elírás: hatvanöt. A függelékben ezek az igék ki vannak gyűjtve több oldalon keresztül.

Egy pillanatra térjünk vissza a szent jelentésére: A Zsidókhoz írt levél 9. rész 13. verse az Ószövetségi megszentelésre hivatkozik. Azt mondja, hogy állati vért a tisztátalanra hintve megszentel, azaz tiszta lesz az addig tisztátalan. Ezt talán egy fordított példával a legjobb szemléltetni. Egy hófehér ruhát, ha lefröcskölünk fáradt olajjal, akkor attól kezdve az a ruha piszkos lesz. A megszentelődésnél ennek az ellenkezője történik. A vér megtisztította a tisztátalan embert vagy tárgyat. Ebből logikusan következik, hogy amikor valaki vagy valami megtisztult az Isten kizárólagos tulajdonát képezi. Láthatjuk, hogy a szent két jelentése egymásból következik. Ha Isten valamit megtisztít az rögtön az övé is lesz, hiszen ami igazán tiszta, az csak Istentől származhat és ha valami tőle származik az jogosan az övé. A Zsidókhoz írt levél folytatásában arról olvashatunk, hogyha az áldozati állat megtisztít, megszentel, akkor Krisztus vére mennyivel inkább megtisztít minket.

Ha manapság egy bíróság a tárgyalás lezárása után ítéletet hoz, akkor alapvetően két féle döntést hozhat: Vagy kimondja a vádlottról, hogy bűnös, és kiszabja a büntetési tételt, vagy felmenti a vádlottat, ami azt jelenti, hogy az illető nem bűnös, vagyis ártatlan. A Biblia a megigazulás szót ebben az értelemben

használja. Nem lehet valaki bűnös is meg igaz is. A két dolog egymást teljesen kizárja. A *Róma 4,25* illetve az *5,1* egyértelműen kijelenti, hogy a megigazulás az megtörtént: *“aki (Krisztus) halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.”*(4,25), *“Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.”* (5,1). A Galata levélben ugyanerről olvashatunk: *“tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusba vetett hit által. Ezért mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hit, és nem a törvény cselekvése által, mert a törvény cselekvése által nem igazul meg egy ember sem.”* (Gal 2,16). További igehelyek tanulmányozásra: (Róm. 8,30; 1Kor. 6,11; Tit. 3,7).

Érdeemes még megnézni, hogy Péter mit mond a gyülekezetről: *„Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket”* (1 Pt 2,9). Úgy gondolom ezt sem kell hosszan elemezni, hogy mit mond rólunk hívőkről.

A Kolossé levélben van egy ebből a szempontból fontos vers, ami szintén a helyzetünkkel foglalkozik: *„a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben”* (Kol 3,3). Ez nyilván szellemi értelemben értendő, hiszen fizikailag itt vagyunk és éppen olvasunk. Isten előtti státuszunkat véve viszont egy tökéletes biztonságtudatot és elfogadást mutat ez a mondat.

Igaz, ebben a fejezetben jobbra a levelekre koncentrálnak, mégis érdemes megemlíteni, hogy Jézus a tanítványokat a föld sójának (*Mt 5,13*), hegyen épült városnak (*Mt5, 14*), világ világosságának (*Mt 5,14*) nevezi.

3.2.1 Kérdéses igehelyek

Az eddigiekben azokat az igéket kerestük meg, amik azt igazolják, hogy a hívő ember isten előtt igaz, szent, tökéletes. Fontos hangsúlyozni, hogy itt nem a cselekedetéről van szó, hanem Isten előtti állapotunkról, amit cselekedeteink nem

befolyásolnak. Isten igaz voltunkat sehol nem kötötte feltételhez, ha már egyszer befogadtuk Krisztust.

A továbbiakban nézzük meg azokat az igehelyeket, amik ennek ellentmondanak, vagy legalábbis ellent mondani látszanak:

-“Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.” (1 Tim1, 15)

Ez a leggyakrabban idézett igé, amikor arra hivatkoznak, hogy a hívő is bűnös. Lám, a nagy Pál élete végén azt jelenti ki magáról, hogy ő a legnagyobb bűnös. (Pál a Timóteus levelet élete végén írta). Fontos itt azonban néhány dolgot megjegyezni. Pál ezt a levelet nem azért írta, mint pl. A Rómaiak, hogy benne az ember helyzetéről és Isten kegyelméről mély teológiai értekezést írjon, hanem a fiatal és ráadásul félénk Timóteust bátorítja a pásztori munkában. Ezért kezdi a levelet Pál a saját múltjával. Ha Isten vele, aki az Isten egyházát üldözte, (13. vers) ekkora dolgokat tett, akkor miért ne tudna Isten Timóteuson keresztül is nagy dolgokat véghez vinni, akit kisgyermek kora óta hitben neveltek (2 Tim1,5). Itt a szövegkörnyezetből egyértelműen bátorításként hozza elő saját bűnös múltját Pál annak ellenére, hogy jelen időben írja: „én vagyok”, egy múltbeli eseményről számol be, amire kijelenti, hogy én vagyok, vagyis rólam van szó, nem másról.

Jogosan írhatnánk ezt is: Én vagyok az, akit Krisztus legnagyobb bűnösnek üdvözített. Akárhogy is nézzük ezt az igét, egyértelműen nem lehet kimondani, hogy Pál hívő voltára vonatkozik ez a kijelentés, még kevésbé azt, hogy Isten előtti státuszára vonatkozna. Nem szabad egy olyan igéből messzemenő következtetéseket levonni, ami nem is kifejezetten a feltett kérdéstről beszél. Ilyenkor is a Biblia értelmezés szabálya szerint meg kell nézni az összes szóba jöhető igehelyet, és a szerint kell a választ keresni a kérdésre.

-“Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.

Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek.”(Jak. 4, 4,8)

Jakab itt simán leparáznázza a hívőket, sőt bűnösnek és kétlelkűnek nevezi a címzetteket.

Tudnunk kell, Jakab a levelét hívőknek írta, teljesen más stílusban, mint pl. Pál. Az egész levél a cselekedetéről szól. A levél fő mondanivalója, hogy a hitnek együtt kell működnie a cselekedetekkel (2,22). Ha csak ezt a levelet olvasnánk, még úgy is tűnhetne, mintha cselekedetektől igazulnánk meg. Tudjuk számtalan helyről, hogy az ige ennek ellenkezőjéről beszél. Luther egyenesen ki akarta venni a Bibliából Jakab levelét, mivel nem tudta értelmezni.

Ennek fényében kell a fent említett igét értelmezni. Jakab egyértelműen a cselekedetéről beszél itt is. A gyülekezetben paráznaság és mindenféle világból vett dolog ütötte fel a fejét, és Jakab itt ezek ellen lép fel radikálisan. Szó sincs itt az Isten előtti megigazulás megkérdőjelezéséről.

„Mi, akik természet szerint zsidók, és nem pogányok közül való bűnösök vagyunk...”(Gal. 2,15).

Itt és a 17. versben is Pál bűnösökről beszél. Itt is fontos megnézni a szövegkörnyezetet. Pál ez előtt arról ír, hogy kénytelen volt megfedni Pétert, mivel nem a hite szerint járt el. Képmutató módon, nem evett együtt a pogányokból lett hívőkkel, miután a zsidók is megérkeztek, és ezzel a mózesi törvényt tartotta fontosabbnak a szeretet törvényénél. Pál ez után írja ironikusan, hogy mi zsidók közül való bűnösök. Tudjuk, hogy a zsidók a pogányokat bűnösöknek mondták, és ezzel a mondattal, mintegy nem tesz különbséget zsidók és nem zsidók között, hanem kinyilvánítja, hogy egyformán bűnösök cselekedeteiket nézve, utalva akár Péter bűnére is. Ebben a bekezdésben egyértelműen többször kiderül, hogy a Krisztusban való hitből igazul meg az ember. Itt szintén az „ártatlannak

nyilvánítani” jogi kifejezéssel találkozunk. A szövegkörnyezetből itt is kiderül, hogy a bűnös kifejezés a cselekedetekre vonatkozik.

3.2.2 Összefoglalás

Az eddigiekben láthattuk, hogy az Újszövetség a hívő embert alapvetően igaznak mondja. A néhány vitatott igehely vagy a múlta, vagy a cselekedetekre vonatkozik. Az említett igék helyét végig igyekeztünk feltüntetni, hogy ezzel is buzdítsuk a kedves olvasót az ige tanulmányozására.

Mindenképpen felmerül a kérdés: Miért mondja az ige az embert igaznak, ha mégis vétkezik, nap mint nap bűnöket követ el?

Az ige mást mond, mint ahogy azt mi gondolnánk. Az ige először igaznak nyilvánít minket megtérésünkkor és azután biztat, hogy éljünk igaz voltunknak megfelelően (*Gal5,25; Róma 6,11*). Isten tudja, hogy a másik út nem megy. Nem működik az embernél az a módszer (ezt a törvény időszaka bebizonyította), hogy élj bűn nélkül és akkor igaz leszel. Hála Istennek Krisztus elintézte, hogy ez fordítva lehessen.

Sokkal kevesebb bünt követ el az ember, aki tudja magáról, hogy igaz, mint aki állandóan az elfogadottságáért küzd, ugyanis nem foglalja le felesleges energiáit, hogy vajon Isten most mit is gondol róla. Azt szokták felvetni, hogy ilyenkor semmilyen következménye nem lesz annak, amit teszek, tehát nyugodtan vétkezhetek. Pál azt mondja: „*Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?*” (*Róm 6,2*). Ha téged valaki kihúzott a mocsárból, nem fogsz oda visszavágyni, és legkevésbé sem szeretnéd arcul ütni azt, aki kihúzott.

Akkor miért vétkezünk mégis? A Róma 7-8 ezt hosszasan taglalja. A testünk nem váltatott meg, ezért abban még benne lakik a bűn, és akaratunk ellenére dolgozik. Rossz gondolatokat ad, mások és Isten ellen lázít, és ezen **saját erőnk**ből nem is tudunk uralkodni. A hit harca éppen abban áll, hogy van lehetőségünk lélek szerint járni, amikor is a bennünk lakó bünt nem engedjük szóhoz jutni, és van lehetőségünk test szerint járni, amikor a bennünk lakó bűn

szabad utat kap. A nem megtért embernek erre a választásra nincs lehetősége, a hívők azonban mindig dönthetnek jól, és erre minden felhatalmazást megkaptak Krisztustól. A következő fejezetben ezekről is olvashatunk bővebben.

4 Néhány fontos fogalom tisztázása

4.1 Óember - Újember

„És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva minden vétkünet.” Kol. 2,13

Keresztény körökben sok félreértés adódik abból, hogy bizonyos fogalmakat nem következetesen és nem egyértelműen definiálva használunk. Ebben a fejezetben szeretnénk tisztázni olyan fontos fogalmakat, mint hogy kicsoda az „óember”, az „újember” és az ezekhez kapcsolódó hasonló kifejezéseket.

A fent említett két fogalommal az Újszövetségben találkozunk Pál leveleiben (Róm. 6,6; 2Kor.5,17; Ef.4,22; Gal.6,15; Kol.3,9). A következőkben vizsgáljuk meg ezeket az igéket szövegkörnyezetükkel együtt, és ezek alapján definiáljuk majd a két kifejezést.

Róm. 6,6:

„Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettett vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.”

Pál az első fejezetben az üdvözlések és útítervének leírása után rátér az emberi faj romlottságára, istentelenségére. A második fejezetben folytatja a gondolatmenetet, és bizonyosságot tesz amellet, hogy Isten ítéletével sújtja a bűnös embert, személyválogatás nélkül, és igazságosan, hiszen: *„akik ugyanis a törvény ismerete nélkül vétkeztek, a törvény nélkül vesznek el, és akik a törvény ismeretében vétkeztek, azok a törvény alapján kapják meg majd az ítéletet.”* (Róm. 2,12) Az eredmény mindkét esetben ugyanaz: ítélet. Isten előtt csak az lehet igaz,

aki maradéktalanul betölti és megtartja a törvényt. A harmadik fejezetben kijelenti, hogy mindennek ellenére Isten nem veti el választott népét: *„ha egyesek hűtlenné váltak, vajon az ő hűtlenségük megszünteti-e Isten hűségét? Szó sincs róla!”* (Róm. 3,3). Aztán kijelenti, hogy a törvény cselekvéséből nem igazul meg senki, hiszen abból csak a „bűn felismerése adódik”(Róm. 3,20), és Isten kegyelméből *„igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz”* (Róm. 3,26). A negyedik fejezet az Ószövetség alapján igazolja a hitből élők igazságát, akik az „Ábrahám utódai”. Az ötödik fejezet első fele írja le Krisztus váltságművét, majd a továbbiakban ismét ószövetségi példával szemlélteti azt: Ádámmal, aki „előképe az eljövendőnek” (Róm. 5,14). Pál húsz versen keresztül magyarázza, hogy Ádám Krisztus előképe: *„ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhózzá, úgy lett egynek az igazsága (Jézus) minden ember számára az élet megigazulásává”* (Róm. 5,18). Kijelenti, hogy Isten igazzá nyilvánított minket, akik elfogattuk magunkra nézve Jézus váltságahalálának érvényességét. A hatodik fejezet első versében felteszi az ebből következő, jogos kérdést: *„Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem? Szó sincs róla!”* (Róm. 6,1) Vagyis ha Isten úgyis igazzá nyilvánított minket, -és eddig szó sem volt a mi cselekedeteinkről, vagyis csakis Krisztusért igazított meg, kegyelméből, azért, mert így látta jónak-, akkor vétkezzünk nyugodtan, úgysem számít? Válasza egyértelműen nemleges, majd indoklásul azt hozza fel érvnek Pál, hogy hiszen „akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?”.

Róm. 6,3-11:

*„Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is. Hiszen tudjuk, hogy a mi **óemberünk** megfeszített vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az*

megszabadult a bűntől. Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az Istennek él. Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.”

Azt mondja Pál, hogy a keresztség által eltemettünk Krisztussal együtt, és feltámadása által új életben járunk. A keresztség vitathatatlanul egyszeri eseménynek számított, és számít ma is. A „meghaltatok a bűnnek” pedig szintén vitathatatlanul befejezett tényként szerepel itt, hiszen Pál nem haldoklásról ír. Felvetődik tehát a kérdés, hogy mit jelent az, hogy meghaltunk, megfeszített és meghalt az emberünk, ahogyan Krisztus is megfeszített és meghalt a kereszten. Próbáljuk meg most végiggondolni, hogy amikor megtértünk, mi változhatott meg, mi halhatott meg bennünk. A fizikai testünk nem, az érzelmeink, gondolkozásunk nem. Az halt meg, ami meghatározta Isten előtti helyzetünket, a státuszunkat. Meghalt bennünk az, ami rabszolgája volt a bűnnek, így már az nem uralkodhat rajtunk. Meghaltunk a törvénynek, vagyis nem a törvény uralma alatt élünk, hanem a kegyelem uralma alatt. (6,14) Itt azonban nincs vége Isten művének, ő halálunk után életre keltett minket Krisztusban, vagyis nem a régi kelt ismét életre, hanem Krisztus feltámadt életét kaptuk meg ajándékba (6,11).

Térjünk át a következő igehelyre:

2Kor. 5,14-21

*„Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt. Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük. Ezért ha valaki Krisztusban van, **új teremtés** az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig*

Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

Pál szemlátomást ebben a levelében is arról beszél, hogy meghaltunk, a régi elmúlt, Krisztusban új teremtéssé váltunk, sőt, Isten igazsága lettünk Krisztusban.

A Galatákhoz írt levélben ismét kifejti Pál, hogy a törvény csak „nevelőnk volt Krisztusig” (Gal. 3,24), hogy aztán hit által igazuljunk meg, és nem a törvény cselekvése által.

Gal. 2,19-20

„Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”

Hogyan halhattunk meg a törvénynek a törvény által? Úgy, hogy Krisztus betöltötte a törvényt, meghalt a törvény követelése szerint, átokká lett értünk, és vele együtt lettünk mi is keresztre feszítve. Itt megint ugyanarról beszél, amit már előzőleg óembernek nevezett Pál.

Gal. 6,14-16

„Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.

Mert a Krisztus Jézusban sem a körümetélkedés nem számít, sem a körümetéletlenség; hanem csak az új teremtés. Békesség és irgalmasság mindazoknak, akik e szabály szerint élnek, és az Isten Izraelének!”

Vagyis kölcsönösen meghaltunk egymás számára: számomra a világ és én is a világ számára, semmi közünk sincs egymáshoz, nem uralkodhat rajtunk a világ, státuszunk Istenhez köt, teljesen és kizárólagosan az Övéi vagyunk.

Ef. 4,17-25

„Mondom tehát, és tanúsítom az Úr nevében, hogy többé nem élhettek úgy, ahogyan a pogányok élnek hiábavaló gondolkodásuk szerint. Az ő elméjükre sötétség borult, és elidegenedtek az Istennek tetsző élettől, mert megmaradtak tévelygésükben, és megkeményedett a szívük. Ezért erkölcsi érzékükben eltompulva, gátlástalanul mindenféle tisztátalan tevékenységre vetemedtek nyereségvágyukban. Ti azonban nem így tanultátok a Krisztust; Ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok felőle tanítást, ahogyan az megvalósult Jézusban. Vessétek le a régi élet szerint való óembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett. Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatek igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak.”

Pál ebben a részben rátér a hívők életvitelére, cselekedeteire. Kijelenti, hogy nem élhetünk úgy, ahogyan egykor éltünk *„Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetek úgy, mint a világosság gyermekei.”* (Ef. 5,8)

Eddigi igékből egyértelműen úgy tűnt, hogy az óember és újember kifejezések a státuszunkra vonatkoznak, és nem a cselekedeteinkre, életvitelünkre. Ebben az igében úgy tűnik azonban, hogy Pál a cselekedeteinkre használja. Pál azonban itt ugyanarra a kérdésre tér vissza, amit már a Római levélben felvetett, vagyis hogy akik megtértünk és megkaptuk az újembert, aki „valóságos igazságban és szentségben teremtett” (múlt időben!), legyünk szívesek, és éljünk ennek megfelelően. Igazodjanak a cselekedeteink is a rangunkhoz, státuszunkhoz. Hogy úgy mondjam, királyfi létünkre ne viselkedjünk úgy, mintha még mindig rongyos tolvajok lennénk. Amikor Mátyás király a legenda szerint álruhában járta

az országot, sokszor úgy, mint koldus, akkor ezzel nem vesztette el a királyságát, nem az határozta meg az ő királyi mivoltát, hogy miket tett, hanem az a tény, hogy őt királlyá koronázták.

Így vagyunk ezzel mi is. Az új teremtés igaz és szent, nem a mi viselkedésünk határozza meg azt, hogy Isten igaznak tart-e vagy bűnösnek, de mi viselkedjünk is az új teremtéshez méltóan. Egyébként gondoljunk bele abba is, hogy azok a „jó” emberek, akik erkölcsösen élnek, de nem Krisztuséi, cselekedeteiktől függetlenül ítélet alatt vannak, Isten bűnösnek nyilvánítja őket, akármennyire is igyekeznek. Ezt a gondolatot igazolja a következő ígerész is:

Kol. 3,2-12:

*„Az odafennvalókkal törődjeteK, ne a földiekkel. Mert **meghaltatok**, és a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben. ÖljéteK meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, mert ezek miatt haragszik Isten. Ti is ezeket tettéteK egykor, amikor ezekben éltéteK; most azonban vesséteK el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszságot, az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédeK. Ne hazudjatok egymásnak, mert **levetkőztéteK a régi embert** cselekedeteivel együtt, és **felöltöztéteK az új embert**, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt. Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus. ÖltéteK tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek – könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet.”*

Az alábbi fogalmakat a fentiek alapján definiáljuk:

Óember, régi ember, régi természet szerint való ember: Az az identitásunk, ami megtérésünk előtt Ádámban jellemzett minket, istentelen, Istentől elidegenedett, bűnös, kárhozatra ítélt „bűnös valónk” (Kol. 2,13).

Megtérésünkkor azonosultunk Krisztus kereszthalálával, ezért mondja az ige, hogy meghaltunk, vagyis az óemberünk meghalt és eltemettetett Krisztussal együtt, és többé nem kel életre. Ahogyan Krisztus átokká lett értünk, és ebben az állapotában halt meg „átkozott, aki fán függ” (Gal. 3,13), úgy az Ádám vétke miatt átok alatt levő óember is meghalt.

Újember, új teremtés: Krisztus szentségben és igazságban, megdicsőült testben támadt fel, így Krisztus dicsőséges életével ajándékozott meg minket az Atya megtérésünkkor, óemberünk halála után „feltámasztott minket”, hogy Krisztus éljen bennünk (Gal. 2,20).

Pál szinte minden levelében azt a felépítést találjuk, hogy elmagyarázza a gyülekezeteknek azt, hogy kicsoda a hívő ember Krisztusban, majd arra biztat, hogy „ezért tehát...” mindezt tudatosítva éljünk is Krisztushoz méltóan. *„Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozzunk, és ha valamit másképp gondoltok, azt is kijelenti majd Isten nektek; ellenben amire eljutottunk, a szerint járjunk.”* (Fil. 3,15-16)

4.2 Test és Lélek

A következő fontos kérdés az, hogy miért vétkezünk mégis, mint hívő emberek, ha egyszer Isten igazzá tett minket?

Ennek a kérdésnek a megválaszolásához tisztáznunk kell ismét olyan fogalmakat, mint hogy „test”, „test szerint élés”, „lélek szerint élés” és ehhez kapcsolódik a már előbbieken említett „óember levetkőzése” és az “újember felöltözése” is.

Róm. 8,1-14

*„Nincs tehát most már semmiféle kárhoyztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől. Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőtlen volt a **test** miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhoyzatra ítélte a*

*bűnt a testben, hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem **test szerint** járunk, hanem **Lélek szerint**. Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a **Lélek dolgaival**. A test törekvése halál, a Lélek törekvése pedig élet és békesség, minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni. Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test a bűn miatt halott, a Lélek életet ad az igazság által. Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti **halandó testeteket** is a bennetek lakó Lelke által. Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a **Lélek által megöliték a test cselekedeteit**, élni fogtok. Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”*

Mi a test?

A **testet** az Újszövetség kétféle értelemben használja. Jelenti egyrészt a biológiai testet, másrészt az óemberi mivoltunkban kifejlesztett és használt életvitelt, gondolkozásmódot, eszközöket. Jól szemlélteti ezt az alábbi ige:

„Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk”(2Kor.10, 3)

Megtérésünkig saját erőforrásainkra támaszkodtunk, hogy életben maradjunk, megfeleljünk bizonyos elvárásoknak, igaz volt ránk, hogy:

„Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását, elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet.” (Jer. 2,13)

Hogy a korábbi példával éljek, rongyos tolvajok voltunk, és úgy is éltünk, megloptuk Isten dicsőségét, és bűneink miatt büzlöttünk. (Mt. 23,25-27)

Ef. 4,22-24

*„Vessétek le a régi élet szerint való óembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; **újuljatok meg lelketekben és elmétekben**, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtetett.”*

Vagyis az óember szerinti életmód, életfelfogás, módszereink mély nyomot hagynak a gondolkodásmódunkban, érzelmeinkben, ösztönös reakcióinkban. Ezért mondja Pál, hogy vessük el ezeket magunktól, és Istennek szánjuk oda magunkat:

Róm. 12,1-2

„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”

Szükség van tehát arra, hogy egyrészt ne adjuk oda tagjainkat a bűn szolgálatára, másrészt viszont aktívan adjuk oda magunkat Istennek az igazság szolgálatára (Róm. 6,13)

Ez az a harc, amiről az újszövetség beszél, hogy a test küzd a lélek ellen, hogy ne azt tegyük, amit akarunk, a jót, hanem a rosszat, amit nem akarunk (Róm. 7, 19)

Test szerint élni azt jelenti, hogy pontosan úgy élünk, mint a megtérésünk előtt: vétkezünk, és saját erőforrásainkra támaszkodunk és megpróbálunk a saját erőfeszítéseinkkel kedvesekké válni Isten előtt, megpróbálunk jó hívő emberként élni a saját erőnkől, és ehhez általában még Isten segítségét is kérjük.

Lélek szerint élni azt jelenti, hogy Krisztust engedjük élni bennünk, Ő funkcionál az életünkben erőforrásként. Isten célja az életünkben, hogy leleplezze előttünk, hogy önmagunkban nem tehetünk semmit (Jn. 15,5 *„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.”*) El akar vezetni arra, hogy

elmondhassuk, hogy Pállal együtt mi is kárnak és szemétnek ítélünk mindent: (Fil. 3,7-8 „Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.”)

Gal. 5,13-26

„Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhíva; csak a szabadság nehogy ürügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak. Mert az egész törvény ebben az egy igében teljeseedik be: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok: el ne emésszétek egymást! Intelek titeket: a Lélek szerint éljétek, és a test kívánságát ne teljesítsétek. Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Léleké pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek. [Róm 7,15-23]

Ha pedig a Lélek vezet titeket, nem vagytok a törvény uralma alatt. A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, Bálvány imádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonló. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát. A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. Ha a Lélek által élünk, akkor élünk is a Lélek szerint. Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.”

A Galatákhöz írt levél tartalmának nagy része visszaköszön a Rómaiakhoz írt levélben, ami időben később született. A fenti gondolatmenetet találhatjuk a Róm.7. fejezetben.

Isten terve minden hívő ember életében az, hogy beláttassa velünk, hogy önmagunkban, a saját eszközeinkkel kudarcra vagyunk ítélve. Saját erőnkől csak

arra juthatunk, hogy elmondhatjuk: nem azt teszem, amit akarok, a jót, hanem amit nem akarok, a rosszat. (Róm.7,19) Istennek az a vágya, hogy engedjük Krisztust élni magunban, ne mi próbáljunk hívő életet élni a saját erőnkől, hozzá még Isten segítségét is kérve.

Senki nem állítja tehát, hogy a hívő ember büntelen tökéletességben sütkérezik a cselekedeteit tekintve, és sohasem vétkezik, de azt igen, hogy Isten tökéletessé, igazzá és szentté tett minket Krisztus vére által lényegünket, identitásunkat tekintve. Nem igaznak mondja a valójában bűnös hívőket, hanem újat teremtve ténylegesen igazzá tett minket:

Fil. 3,12-16

*„Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért. **Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozzunk, és ha valamit másképpen gondoltok, azt is kijelenti majd Isten nektek; ellenben amire eljutottunk, aszerint járjunk.**”*

5 Függelék

A szent vagy megszentelt jelzők az emberrel kapcsolatban az Újszövetségben:

Jn. 17,19

én óértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.

ApCsel. 9,13

Anániás így válaszolt: „Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben,

ApCsel. 9,32

Amikor Péter valamennyi gyülekezetet végigjárta, eljutott a Liddában lakó szentekhez is.

ApCsel. 9,41

Péter odanyújtotta neki a kezét, és talpra állította; majd behívta a szenteket és az özvegyeket, s megmutatta nekik, hogy él.

ApCsel. 20,32

Most pedig az Istennek és kegyelme igéjének ajánllak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között.

ApCsel. 26,10

Meg is tettem ezt Jeruzsálemben, és a főpapoktól kapott felhatalmazás alapján a szentek közül sokat börtönbe vetettem. Amikor pedig megölték őket, én is ellenük szavaztam.

ApCsel. 26,18

Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.

Róm. 1,7

Mindazoknak Rómában, akik az Isten szerettei, akiket o elhívott és megszentelt: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

Róm. 8,27

Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint jár közben a megszenteltekért.

Róm. 12,13

A szentekkel vállaljátok közösséget szükségükben, gyakoroljátok a vendégszeretetet.

Róm. 15,25

Most pedig Jeruzsálembé megyek a szentek szolgálatára.

Róm. 15,26

Macedónia és Akhája ugyanis jónak látta, hogy gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek szegényeinek.

Róm. 15,31

hogy megszabaduljak azoktól, akik hitetlenek Júdeában, és hogy jeruzsálemi szolgálatom kedves legyen a szenteknek;

Róm. 16,2

fogadjátok őt az Úr akarata szerint a szentekhez illően, és álljatok mellé minden olyan ügyben, amelyben szüksége van rátok, mert ő is sokaknak lett pártfogója, nekem magamnak is.

Róm. 16,15

Köszöntsétek Filologoszt és Júliát, Néreuszt és nőtestvérét, valamint Olümpászt és a hozzájuk tartozó szenteket mind.

1Kor. 1,2

az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, azoknak, akiket ő elhívott és saját népévé tett; mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét, az ő Uruk és a mi Urunk nevét bárhol segítségül hívják:

1Kor. 6,1

Hogyan merészel közületek valaki, akinek a másikkal peres ügye van, a hitetlenek, s nem a szentek előtt törvénykezni?

1Kor. 6,2

Vagy nem tudjátok, hogy a szentek a világ felett fognak ítélni? És ha ti ítéltetek a világ felett, arra talán méltatlanok vagytok, hogy jelentéktelen ügyekben ítélezzetek?

1Kor. 6,11

Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által.

1Kor. 7,14

Mert a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által; különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, így azonban szentek.

1Kor. 14,33

Mert Isten nem a zûrzavarnak, hanem a békességnek Istene. Mint ahogyan ez a szentek valamennyi gyülekezetében történik,

1Kor. 16,1

Ami a szentek javára folyó gyûjtést illeti, ti is úgy cselekedjete, ahogyan azt Galácia gyülekezeteinek rendeltem.

1Kor. 16,15

Kérlek titeket, testvéreim: tudjátok Sztefanász házanépéről, hogy ők Akhája zsengeje, és a szentek szolgálatára szánták magukat:

2Kor. 1,1

Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, és Timóteus, a testvér: Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, és mindazoknak a szenteknek, akik Akhájában vannak:

2Kor. 8,4

és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek.

2Kor. 9,1

A szentek iránti szolgálatról fölösleges írnom nektek.

2Kor. 9,12

Mert ennek a szolgálatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt.

2Kor. 13,12

Köszöntsétek egymást szent csókkal; köszöntenek titeket a szentek mind.

Ef. 1,1

Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola, az Efezusban élő szenteknek és a Krisztus Jézusban hívőknek:

Ef. 1,18

és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között,

Ef. 2,19

Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.

Ef. 3,18

képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység;

Ef. 4,12

hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére,

Ef. 5,3

Ellenben paráznság, bármiféle tisztátalanság vagy nyereszkedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó;

Ef. 5,26

hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje,

Ef. 6,18

Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért;

Fil. 1,1

Pál és Timóteus, Krisztus Jézus szolgálói, mindazoknak a Krisztus Jézusban hívő szenteknek, akik Filippiben vannak, püspökeikkel és diakónusaikkal együtt:

Fil. 4,21

Köszöntetek minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket a velem levő testvérek.

Fil. 4,22

Köszöntenek titeket a szentek mind, főként pedig a császár udvarából valók.

Kol. 1,2

a Krisztusban megszentelt hívő testvéreknek, akik Kolossében élnek: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól.

Kol. 1,12

Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete.

Kol. 1,22

most viszont megbékéltetett emberi testében, halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé.

Kol. 3,12

Öltetek tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek - könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet.

2Thessz. 1,10

amikor eljön az a nap, hogy megdicsőüljön szentjei között, és csodálják mindazok, akik benne hittek, aminthogy ti is hittel fogadtátok bizonyágtételünket.

1Tim. 5,10

aki mellett jó cselekedetei tanúskodnak, ha gyermekeket nevelt fel, ha vendégszerető volt, ha a szentek lábát megmosta, ha nyomorultakon segített, ha mindenféle jó cselekedetre kész volt.

Tit. 2,3

ugyanígy az idős asszonyok is szentekhez illően viselkedjenek; senkit se rágalmazzanak, ne legyenek mértéktelen borivás rabjai, tanítsanak a jóra;

Filem. 1,7

A te szeretetedben sok örömünk és vigasztalásunk volt, mert a szentek szíve felüdült általad, testvérem.

Zsid. 2,11

Mert a megszentelő és a megszenteltek mind egytől származnak, ezért nem szégyelli őket testvéreinek nevezni,

Zsid. 6,10

Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkeznek a ti cselekedeteitekről és arról a szeretetről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és most is szolgáltok.

Zsid. 10,10

az ő akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra.

Zsid. 10,14

Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltek.

Zsid. 13,24

Köszönsétek vezetőiteket és a szenteket is mind. Köszöntenek titeket az Itáliából valók.

Júd. 1,3

Szeretteim, miközben teljes igyekezettel azon fáradoztam, hogy közös üdvösségünkről írjak nektek, szükségesnek láttam, hogy ezt az intést megírjam: küzdjete a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szentekre bízott.

Jel. 5,8

és amikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt - mindegyiknél hárfa volt és aranycsésze, tele füstölőszerrel: a szentek imádságai ezek -,

Jel. 8,3

Egy másik angyal is odajött és megállt az oltárnál, kezében aranyfüstölő, és adatott neki sok füstölőszer, hogy a szentek imádságaihoz tegye az aranyoltárra, amely a trónus előtt van.

Jel. 8,4

És felszállt a füstölőszer füstje a szentek imádságaival az angyal kezéből az Isten elé.

Jel. 11,18

Haragra lobbantak a népek, de eljött a te haragod és a halottak felett való ítélet ideje, hogy megadd a jutalmat szolgálóidnak, a prófétáknak és a szenteknek; és azoknak, akik félik a te nevedet, a kicsiknek és a nagyoknak, hogy elpusztítsd azokat, akik pusztítják a földet.”

Jel. 13,7

Megadatott neki, hogy hadat indítson a szentek ellen, és legyőzze őket, megadatott neki a hatalom minden törzs és nép, minden nyelv és nemzet felett:

Jel. 13,10

Ha valakire fogság vár, fogságra jut; ha valakinek kard által kell meghalnia, kard által hal meg. Itt van a helye a szentek állhatatosságának és hitének.

Jel. 14,12

Itt van helye a szentek állhatatosságának, akik megtartják az Isten parancsait és a Jézus hitét.

Jel. 17,6

Láttam, hogy az asszony részeg a szenteknek és a Jézus vértanúinak véréből, és amikor láttam őt, nagyon elcsodálkoztam.

Jel. 18,20

Örülj neki, te menny, és örüljete ti szentek, apostolok és próféták, mert Isten végrehajtotta rajta értetek az ítéletet.

Jel. 18,24

de benne találtatott a próféták és a szentek vére, és mindazoké, akik megölettek a földön.

Jel. 19,8

és megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba. Ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti.

Jel. 20,9

És felvonultak a fennsíkra, és bekerítették a szentek táborát és a szeretett várost, de tűz szállott alá az égből, és elpusztította őket.